

Arrest

nr. 183 296 van 2 maart 2017
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Tanzaniaanse nationaliteit te zijn, op maandag 5 september 2016 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 4 augustus 2016 tot weigering van de afgifte van een visum.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 21 november 2016, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 12 december 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken D. DE BRUYN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat J. DIBI, die *loco* advocaat N. SEGERS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat C. MUSSEN, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 11 februari 2016 dient de verzoeker, die verklaart van Tanzaniaanse nationaliteit te zijn, bij de Belgische ambassade te Dar es Salaam (Tanzania) een visumaanvraag type C (kort verblijf) in met het oog op een toeristisch bezoek. Op 7 maart 2016 wordt het visum geweigerd.

1.2. Op 21 april 2016 dient de verzoeker bij de Belgische ambassade te Dar es Salaam een tweede visumaanvraag type C (kort verblijf) in omwille van een uitnodiging van J.S., die de Hongaarse nationaliteit heeft. Op 4 mei 2016 wordt het visum geweigerd.

1.3. Op 3 juni 2016 dient de verzoeker bij de Belgische ambassade te Dar es Salaam een derde visumaanvraag type C (kort verblijf) in omwille van een uitnodiging van J.S., die de Hongaarse nationaliteit heeft.

1.3.1. Op 21 juni 2016 wordt het visum geweigerd. Deze beslissing wordt op 4 augustus 2016 ingetrokken.

1.3.2. Op 4 augustus 2016 wordt een nieuwe beslissing genomen tot weigering van de afgifte van een visum. Dit is de thans bestreden beslissing, die als volgt luidt:

“(…)

Wettelijke referenties: Het visum wordt geweigerd op basis van artikel 32 van verordening (EG) 810/2009 van het Europees Parlement en de Raad van 13 juli 2009 tot vaststelling van een gemeenschappelijke code

- *Het doel en de omstandigheden van het voorgenomen verblijf zijn onvoldoende aangetoond*
- *Andere :*

De uitnodigingsbrief verduidelijkt een aantal zaken ten opzichte van vorige visumaanvragen wat betreft de omstandigheden en de relatie tussen betrokkene en invitant, maar toch stellen we vast dat betrokkene zich in een relatief recent tijdsbestek driemaal laat uitnodigen in de Schengenzone door drie verschillende vrouwen via visumaanvragen ingediend in drie verschillende Schengenstaten, waarbij deze aanvragen trouwens telkens werden geweigerd. Deze uitnodigingen die telkens in een ander land werden ingediend na weigeringen doen twijfelen over de werkelijke intenties van betrokkene.

- *Uw voornemen om het grondgebied van de lidstaat vóór het verstrijken van het visum te verlaten kon niet worden vastgesteld*
- *Andere*

Betrokkene legt ten opzichte van vorige aanvragen een aantal nieuwe bewijsstukken voor die de socio-economische banden met zijn thuisland moeten aantonen. De voorgelegde bewijsstukken zijn echter onvoldoende en dit omwille van volgende cumulatieve redenen:

- *Betrokkene is jong en ongehuwd.*
- *Betrokkene reisde niet eerder binnen Schengen en vraagt de maximumduur van een kort verblijf, terwijl hij volgens de verklaringen nochtans verplichtingen zou hebben.*
- *Betrokkene laat zich na een weigering uitnodigen door een andere vrouw in een ander land van de Schengenzone. Het primair doel lijkt het betreden van de Schengenzone te zijn.*
- *Betrokkene legt verklaringen voor van zijn familiale banden in het land van origine. Deze vage en weinig concrete verklaringen zijn echter onvoldoende sterk om de terugkeer te garanderen, vooral omdat deze beweerde banden er betrokkene niet van weerhouden om een visum aan te vragen voor de maximale duur van 90 dagen.*
- *De invitant verklaart in de uitnodigingsbrief waarom betrokkene economische banden heeft met zijn land van origine. Tevens legt betrokkene bewijsstukken voor van het bezit van grond en vee, echter ontbreekt concreet tastbaar bewijs dat dit betrokkene voldoende inkomsten oplevert voor hem en zijn familie . Het bezit van grond en vee en de verklaringen van de invitant zijn onvoldoende sterke bewijzen om te kunnen motiveren dat betrokkene in die mate economisch verbonden is met zijn land van origine dat een terugkeer gegarandeerd is. Betrokkene blijft ondanks eerdere weigeringen in het onvermogen om aan te tonen dat hij beschikt over een voldoende en regelmatig inkomen uit zijn opgesomde activiteiten.*

“(…)”

2. Over de rechtspleging

Aan de verzoeker werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegekend, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van de verwerende partij om de kosten van het geding ten laste te leggen van de verzoeker.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In een enig middel voert de verzoeker de schending aan van artikel 32 van de verordening nr. 810/2009 van het Europees Parlement en de Raad van 13 juli 2009 tot vaststelling van een gemeenschappelijke visumcode (hierna: Visumcode), van artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van de materiële motiveringsplicht. Tevens wordt een manifeste appreciatiefout opgeworpen.

Het middel is als volgt onderbouwd:

“7. L'article 32, paragraphe 1, du règlement (CE) N° 810/2009 (ci-après «code communautaire des visas») prévoit que :

1. « (...) » (nous soulignons).

Bien que cette disposition laisse un large pouvoir d'appréciation à l'autorité administrative, Votre Conseil a jugé, à de nombreuses reprises, que « lorsqu'elle examine chaque cas d'espèce, l'autorité compétente n'en est pas moins tenue de motiver sa décision et de la justifier adéquatement ».

À cet égard, il est de jurisprudence administrative constante que « l'obligation de motivation formelle à laquelle est tenue l'autorité administrative doit permettre au destinataire de la décision de connaître les raisons sur lesquelles celle-ci se fonde, en faisant apparaître de façon claire et non équivoque le raisonnement de son auteur; afin de permettre au destinataire de la décision, le cas échéant, de pouvoir la contester dans le cadre d'un recours et à la juridiction compétente, d'exercer son contrôle à ce sujet ».

La Cour de justice de l'Union européenne a en outre jugé que les autorités compétentes d'un Etat membre ne pouvaient refuser de délivrer un visa que dans les cas limitativement énumérés par l'article 32, paragraphe 1 du code des visas et que l'appréciation de la situation individuelle d'un demandeur de visa impliquait un examen approfondi de sa situation et une analyse des documents fournis par lui à l'appui de sa demande :

« 55 [...] les autorités compétentes ne peuvent opposer un refus à une demande de visa uniforme que dans les cas où l'un des motifs de refus énumérés aux articles 32, paragraphe 1, et 35, paragraphe 6, du code des visas peut être opposé au demandeur.

56 Toutefois, il importe de souligner que l'appréciation de la situation individuelle d'un demandeur de visa, en vue de déterminer si sa demande ne se heurte pas à un motif de refus, implique des évaluations complexes fondées, notamment, sur la personnalité de ce demandeur, sur son insertion dans le pays où il réside, sur la situation politique, sociale et économique de ce dernier, ainsi que sur la menace éventuelle que constituerait la venue de ce demandeur pour l'ordre public, la sécurité intérieure, la santé publique ou les relations internationales de l'un des États membres.

57 De telles évaluations complexes impliquent l'élaboration de pronostics sur le comportement prévisible dudit demandeur et doivent notamment reposer sur une connaissance étendue du pays de résidence de ce dernier, ainsi que sur l'analyse de documents divers, dont il convient de vérifier l'authenticité et la véracité du contenu, et des déclarations du demandeur, dont la fiabilité devra être appréciée, comme le prévoit l'article 21, paragraphe 7, du code des visas.

58 À cet égard, la diversité des documents justificatifs sur lesquels les autorités compétentes peuvent se fonder, dont une liste non exhaustive figure à l'annexe II de ce code, et la variété des moyens dont ces autorités disposent, y compris la réalisation d'un entretien avec le demandeur prévue à l'article 21, paragraphe 8, dudit code, confirment la complexité de l'examen des demandes de visa » (nous soulignons).

8. En l'espèce, le visa a été refusé au motif que :

- l'objet et les conditions du séjour envisagé n'ont pas été suffisamment démontrés :

o la lettre d'invitation clarifie un certain nombre de points en ce qui concerne la relation entre le requérant et l'invitant, néanmoins le requérant a été invité par trois femmes différentes dans trois Etats Schengen différents sur une période relativement courte, ce qui crée un doute quand à ses intentions réelles ;

- la volonté de quitter le territoire avant l'expiration du visa n'a pu être établie ; les documents produits sont insuffisants pour les raisons cumulatives suivantes :

o le requérant est jeune et célibataire ;

o il n'a jamais voyagé dans l'espace Schengen et demande un visa de 90 jours ;

o il a été invité par une autre femme dans un autre pays de l'espace Schengen ; le but premier semble être l'entrée dans l'espace Schengen ;
o ses déclarations concernant ses relations familiales ne sont pas suffisamment « fortes » pour garantir le retour ; celles-ci ne l'ont pas empêché de demander un visa d'une durée maximale de 90 jours ;
o le fait de détenir des terres et des troupeaux n'est pas une preuve suffisante pour démontrer qu'il a des liens économiques suffisants avec son pays ; il ne démontre pas qu'il dispose de revenus réguliers et suffisants de par ses activités.

Le requérant conteste cette décision qui est contraire aux éléments du dossier et n'est pas adéquatement motivée.

Première branche : quant à l'objet et les conditions du séjour envisagé

9. D'emblée, il convient de constater que la partie adverse a modifié sa motivation initiale quant à la relation du requérant avec Madame S. (...).

Dans sa décision du 21 juin 2016, la partie adverse soutenait en effet que les liens entre le requérant et Madame S. (...) n'étaient pas suffisamment clairs.

Le requérant avait contesté cette interprétation dans son précédent recours en rappelant les nombreuses circonstances invoquées par Madame S. (...) à l'appui de sa demande de visa (pièce 7), et notamment les déclarations suivantes :

- « Après ce voyage fabuleux au cœur de la vie masai et leur accueil complètement désintéressé, j'ai décidé à mon tour d'entreprendre des démarches afin de donner l'opportunité à Monsieur T. (...) de faire connaissance avec notre mode de vie européen à mille lieux de leur vie de brousse » ;*
- « C'est aussi pour cela que je souhaite sa présence en Belgique afin de pouvoir échanger avec mes amis ses préoccupations de pasteur, la problématique de l'eau etc. » ;*
- « [...] je n'ai aucunement l'intention de dénigrer et de vouloir interférer dans leur mode de vie singulier dans un monde globalisé mais je souhaite par ce voyage lui apporter un regard différent sur le monde que celui qu'il connaît vaguement au contact des touristes de passage en Tanzanie qui comme moi veulent comprendre comment leur mode de vie persiste depuis des centaines d'années » ;*
- « Depuis cette rencontre et ce séjour dans leur village, je reste en contact régulier avec Monsieur T. (...) car il est le seul de la famille à se débrouiller en anglais. Je pense qu'une amitié sincère s'est installée avec Monsieur T. (...) et sa famille, c'est dans ce cadre que je suis retournée une troisième fois suite au refus de visa demandé au mois de février ».*
- « J'espère par ce voyage au sein de l'Europe, lui montrer toutes les futures opportunités qui seront bientôt offertes par le développement en cours dans son pays et qui dans un avenir prochain arrivera grâce à l'éducation au cœur de leurs petits villages et ainsi bénéficier à tous » (pièce 7).*

Le requérant avait également joint la copie du passeport et des billets d'avions de Madame S. (...) ainsi que de nombreuses photos d'elle avec le requérant et toute sa famille (pièces 3 et 8).

10. Dans la décision attaquée, la relation du requérant avec Madame S. (...) n'est plus contestée par la partie adverse.

La partie adverse continue toutefois d'émettre des doutes quant aux intentions réelles du requérant eu égard aux précédentes demandes de visa introduites.

La motivation de la décision ne permet toutefois pas de comprendre en quoi ces précédentes demandes de visa permettent de remettre en doute les intentions du requérant, dès lors que la relation qu'il a nouée avec Madame S. (...) n'est plus contestée par la partie adverse.

Il convient de rappeler à cet égard que selon l'article 21.9 du code communautaire des visas, « un refus de visa antérieur n'entraîne pas a priori le refus d'une nouvelle demande. Une nouvelle demande est examinée sur la base de toutes les informations disponibles ».

Par ailleurs, les informations données par la partie adverse quant à ces précédentes demandes de visa sont tout à fait incomplètes.

Le requérant a rencontré beaucoup de voyageurs ces dernières années, dont certains sont devenus des amis proches. Il a ainsi été invité par un couple de français et par une famille espagnole, avec lesquels il a créé des liens forts et qui étaient très enthousiastes à l'idée qu'il vienne leur rendre visite en Europe.

Ces précédentes demandes ont en outre été refusées pour d'autres motifs que celui relatif à l'objet du séjour envisagé. La première a en effet été refusée car les documents originaux n'avaient pas été joints à la demande, et la seconde parce que les liens avec son pays d'origine n'étaient pas suffisamment démontrés.

Il convient de remarquer à cet égard que les précédentes décisions de refus de visa n'ont pas été versées au dossier administratif, ce qui empêche Votre Conseil d'exercer son contrôle de légalité.

11. La décision attaquée n'est dès lors pas suffisamment motivée sur ce point.

Deuxième branche : quant à la volonté de retourner dans son pays d'origine

12. Le deuxième motif de refus se fonde quant à lui sur plusieurs sous-motifs qui, selon la partie adverse, permettent de douter de la volonté du requérant de quitter le territoire avant l'expiration de son visa.

Ceux-ci ne sont toutefois pas adéquats et/ou suffisants au regard du dossier administratif :

- Quant à l'état civil et le jeune âge du requérant

13. Cet élément ne peut justifier à lui seul la décision attaquée au risque de priver tout jeune célibataire de la possibilité d'obtenir un visa Schengen⁴.

Par ailleurs, le requérant avait joint à sa demande de visa une attestation de l'autorité administrative du village de Lesoit attestant du fait que son père est mort et qu'il a la responsabilité de s'occuper de sa mère et de ses jeunes frères et sœurs (pièce 9).

Ce document démontre ainsi que malgré son jeune âge, le requérant a beaucoup de responsabilités dans son pays et un rôle important à jouer dans sa famille. Le seul fait qu'il soit jeune et célibataire ne peut dès lors suffire à conclure à l'existence d'un doute raisonnable quant à sa volonté de retourner dans son pays.

- Quant à ses relations familiales

14. Le motif tenant au manque de précisions quant aux relations familiales du requérant n'est pas adéquat.

D'une part, la partie adverse se réfère aux « déclarations vagues et peu concrètes » du requérant quant à ses relations familiales sans préciser de quelles déclarations il s'agit.

D'autre part, ce motif ne permet pas au requérant de comprendre en quoi celui-ci permet de douter de sa volonté de rentrer au pays avant l'expiration du visa. Le requérant a en effet précisé qu'il était célibataire et qu'il n'avait donc ni femme, ni enfant.

Ce motif ne peut dès lors être retenu.

- Quant à la période de visa sollicitée

15. Dans son courrier du 30 mai 2016, Madame S. (...) a justifié comme suit la période de trois mois sollicitée :

« Je demande une période de 3 mois afin de ne pas être limitée (sic) par mon activité professionnelle et pouvoir sans stress organiser tous les mini trips que je compte accomplir jusqu'en Hongrie par exemple. En Tanzanie, cohabitent 129 ethnies, j'ai bien l'intention de lui montrer la diversité Européenne tant au niveau des peuples que la multitude de paysages entre montagne, terre et mer.

J'espère vraiment que mes explications vous aurons (sic) permis de mieux comprendre les raisons de la visite de Monsieur T. (...) en Belgique du 23 juin 2016 au 20 septembre 2016 (période légèrement allongée au niveau de mon travail au Parlement Européen) » (pièce 7).

La partie adverse ne fait toutefois nullement état des raisons invoquées dans ce courrier, se bornant à constater que le requérant n'a jamais voyagé dans l'espace Schengen et demande un visa court séjour pour une durée de 90 jours.

La motivation de la décision ne permet pas au requérant de comprendre les raisons pour lesquelles les arguments invoqués à cet égard n'ont pas été pris en considération par la partie adverse.

- Quant aux moyens de subsistance du requérant et à ses intérêts dans son pays d'origine

16. Il ressort du dossier administratif que le requérant est propriétaire de terres et de plusieurs troupeaux dans le Village de Lesoit à Kiteto, dans lequel il vit depuis sa naissance.

L'attestation de l'autorité administrative de son village atteste ainsi du fait qu'il est propriétaire de 30 hectares de terres, d'une maison d'habitation, de 30 bovins, 8 chèvres et 10 moutons (pièce 9).

Dans son courrier du 30 mai 2016, Madame S. (...) précisait ce qui suit :

- « Même si son activité d'éleveur à vos yeux peut ne pas paraître lucrative par rapport à nos pays industrialisés, chez eux posséder du bétail est la plus grande des richesses et bien plus sûr que de n'être qu'agriculteur. Ce sont eux qui alimentent les villes en viande.

Les Masais ne possèdent pas de compte bancaire car les ventes de bétails ont lieu au marché 2 fois par semaine et directement troque contre d'autres types de bétails ou fruits, légumes, sucre et riz avec les autres ethnies agriculteurs (seule le Masais élèvent des bétails). Le bénéfice est directement réinvesti sur des bêtes sur pied (leur troupeau est leur compte en banque) ».

- « Je tiens à préciser également que la Tanzanie est une république démocratique en paix, je ne pense pas que vous ayez déjà entendu un tanzanien parti se réfugier ailleurs que chez lui (la Tanzanie par contre accueil (sic) un nombre impressionnant de réfugié Rwandais ou Burundais).

La Tanzanie est le pays le plus stable de l'Afrique de l'est et à une croissance de plus de 8% un recours en cette période de récession mondiale » (pièce 7).

Ces éléments démontrent clairement que le requérant possède des moyens de subsistance suffisants dans son pays d'origine et qu'il y a fixé le centre de ses intérêts.

17. La partie adverse considère toutefois que le fait pour le requérant de détenir des terres et des troupeaux n'est pas une preuve suffisante de liens économiques avec son pays, et qu'il ne démontre pas disposer de revenus réguliers et suffisants de par ses activités.

Cette motivation ne tient pas suffisamment compte des circonstances invoquées à l'appui de sa demande de visa, et plus particulièrement de l'origine du requérant et son appartenance à l'ethnie Masai.

Il ressort en effet de la lettre d'invitation de Madame S. (...) et des informations objectives sur le pays que la vie traditionnelle des Masai s'organise autour du bétail qui constitue leur principale source de nourriture. La richesse d'un Masai est ainsi déterminée par le nombre de bovins que possède sa famille.

Or, le requérant a démontré être propriétaire de terres et de plusieurs troupeaux, ce qui n'est pas contesté par la partie adverse.

Il n'est pas davantage contesté qu'il ne possède pas de comptes bancaires.

Il est dès lors tout à fait inexact et inadéquat de soutenir que le requérant ne démontre pas avoir des liens économiques suffisants avec son pays.

18. Il convient en outre de préciser que l'article 32, paragraphe 1, du règlement (CE) N° 810/2009 n'exige pas que le demandeur de visa ait des revenus réguliers et suffisants.

Cette disposition impose par contre aux autorités des Etats membres de procéder à un examen approfondi de la situation individuelle d'un demandeur de visa en se fondant sur sa personnalité, son insertion dans le pays où il réside, ainsi que sur sa situation politique, sociale et économique. La Cour de justice précise que ces évaluations doivent notamment reposer « sur une connaissance étendue du

pays de résidence de ce dernier, ainsi que sur l'analyse de documents divers, dont il convient de vérifier l'authenticité ».

En l'espèce, cet examen n'a pas été mené à bien par la partie adverse qui s'est limitée à constater l'absence de revenus réguliers et suffisants du requérant sans avoir égard à sa situation particulière.

19. Les sous-motifs avancés par la partie adverse ne permettent dès lors pas au requérant de comprendre la raison pour laquelle la partie adverse considère que sa volonté de quitter le territoire des Etats membres avant l'expiration du visa n'a pas pu être établie.

20. Le requérant s'en réfère expressément à plusieurs arrêts de Votre Conseil par lesquels il a été jugé que la partie adverse n'avait pas adéquatement motivé la décision attaquée au regard des dispositions du code communautaires des visas.

À titre d'exemples, Votre Conseil a ainsi jugé ce qui suit :

- « [...] en ne faisant nullement état de ces quatre précédents séjours et en indiquant pas la raison pour laquelle le respect, par le requérant, des conditions mises à ceux-ci en Belgique ne suffit pas à offrir des garanties suffisantes de retour dans le pays d'origine, la partie défenderesse n'a pas adéquatement motivé sa décision ».

- « En l'occurrence, le Conseil constate que la décision est motivée comme suit:

" Votre volonté de quitter le territoire des Etats membres avant l'expiration du visa n'a pas pu être établie
*Etablissement à craindre

La requérante ne présente pas d'attache réelle au pays d'origine. Elle est veuve et ne présente aucun revenu de quelque nature que ce soit [sic]. Il convient également de relever que sa petite-fille (compagne du garant) ainsi que sa fille sont établis [sic] en Belgique. De ce fait, il y a un doute quand au but réel de la demande. "

Il estime que cette motivation de la décision attaquée ne permet pas à la requérante de faire le lien entre la réglementation sur laquelle elle est fondée et les motifs de fait indiqués, et ne fait dès lors pas apparaître de façon claire et non équivoque le raisonnement de la partie défenderesse. Il en résulte que la partie défenderesse a manqué à son obligation de motivation formelle des actes administratifs en l'espèce ».

- « En conséquence, le Conseil, sans se prononcer sur ce point, constate que la motivation de la décision attaquée ne permet pas à la partie requérante de comprendre la raison pour laquelle la partie défenderesse remet en question cet aspect de la demande de visa de la requérante et considère, en conséquence, que la volonté de quitter le territoire des Etats membres avant l'expiration du visa n'a pas pu être établie ».

- « [...] la partie défenderesse n'a pas suffisamment indiqué pour quelles raisons, en l'espèce, ces refus de visa seraient de nature à démontrer qu'il existe des doutes quant au but réel du voyage. A cet égard, le Conseil rappelle que selon l'article 21, 9 du code des visas, un refus de visa antérieur n'entraîne pas a priori le refus d'une nouvelle demande. En l'espèce, s'agissant plus précisément de la demande de visa pour visite familiale refusée en 2009 à la requérante sur laquelle se fonde la décision attaquée, le Conseil relève que la motivation de la décision attaquée ne permet pas de comprendre au regard de l'article 21,9 du code des visas, la raison pour laquelle ce refus antérieur de visa, dans les circonstances particulières de l'espèce, serait de nature à mettre en doute l'objectif de la demande de visa introduite en 2013.

[...]

En conséquence, le Conseil estime que la partie défenderesse a manqué à son obligation de motivation formelle des actes administratifs, la décision attaquée ne permettant pas de comprendre les raisons pour lesquelles la demande de visa a été refusée.

21. Il ressort de ce qui précède que la décision attaquée n'est pas adéquatement motivée et viole les dispositions et principes visés au moyen. Elle procède en outre d'une erreur manifeste d'appréciation.

Le moyen est fondé et suffit à l'annulation de la décision attaquée."

3.2. De verwerende partij antwoordt hierop als volgt in haar nota met opmerkingen:

"Verzoeker stelt een schending voor van artikel 32 van de Verordening 810/2009, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, van artikel 62 van de vreemdelingenwet, van de motiveringsplicht en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Hij betoogt dat de bestreden beslissing niet voldoende gemotiveerd werd met betrekking tot zijn reële intenties. Hij zou het afgelopen jaar vele mensen hebben ontmoet en enkele onder hem zouden vrienden zijn geworden, die hij mocht opzoeken. Bij zijn visumaanvraag zou hij een attest hebben gevoegd waaruit blijkt dat zijn vader gestorven is en dat hij verantwoordelijk is voor zijn moeder en jonge broers en zussen. Ondanks zijn jonge leeftijd zou hij veel verantwoordelijkheid hebben, waardoor zijn leeftijd niet volstaat om te stellen dat er geen garantie is op terugkeer. Het motief omtrent zijn familiale relaties zou vaag zijn. Hij begrijpt niet waarom de inhoud van de mail van 30 mei 2016 niet betrokken is in de motivering. Uit het administratief dossier zou blijken dat hij eigenaar is van verschillende gronden, waaruit afgeleid kan worden dat hij over voldoende bestaansmiddelen beschikt en dat zijn economische banden heeft met zijn herkomstland. Artikel 32 van de Verordening zou niet vereisen dat de aanvrager over voldoende en regelmatige inkomsten beschikt.

De verwerende partij heeft de eer te antwoorden dat de visumaanvraag van verzoeker geweigerd werd op basis van artikel 32 van de Verordening (EG) Nr. 810/2009 van het Europees Parlement en de Raad van 13 juli 2009 tot vaststelling van een gemeenschappelijke visumcode, dat luidt als volgt:

“(…)”

(eigen onderlijning)

Uit de lezing van die bepaling volgt dat de verwerende partij op grond van verschillende redenen een aanvraag kan weigeren en dat niet in een systeem van cumulatieve voorwaarden wordt voorzien.

De vaststelling dat aan één van de opgesomde weigeringsmotieven, vermeld onder artikel 32 van de Visumcode, wordt voldaan, volstaat om een visumaanvraag te weigeren. Dat heeft tot gevolg dat indien de bestreden beslissing op correcte wijze gesteund is op één van die criteria, die elk op zich determinerend kunnen zijn, de bestreden beslissing afdoende gemotiveerd is en de overige motieven als overbodige motieven moeten worden afgedaan.

De weigering van de visumaanvraag werd als volgt gemotiveerd:

“(…)”

Uit het administratief dossier blijkt bijkomende informatie omtrent de visumweigeringen van de Spaanse en Franse ambassade. De Spaanse autoriteiten lieten weten dat de visumaanvraag voor een duur van 90 dagen geweigerd werd omdat de intentie om het grondgebied voor het verstrijken van de duur van het visum niet kon worden vastgesteld. De Franse autoriteiten weigerden de afgifte van het visum omdat geen officiële uitnodiging werd voorgelegd en omdat verzoeker geen bewijs leverde van voldoende bestaansmiddelen. Zowel de Franse als de Spaanse autoriteiten bevestigden dat verzoeker was uitgenodigd voor de duur van 90 dagen door een vrouw die hij in Tanzania had leren kennen. Gelet op voorgaande informatie is het niet kennelijk onredelijk om te twijfelen aan de intenties van verzoeker nu hij gelijktijdig verschillende visumaanvragen heeft ingediend voor België, Frankrijk en Duitsland om telkens een vrouw, die hij op reis heeft leren kennen, te bezoeken.

Verzoeker betwist de beoordeling m.b.t. zijn intenties en gelijktijdige visumaanvragen om verschillende vrouwen te bezoeken in meerdere Europese landen niet. Het betoog dat hij tijdens zijn reis vele mensen heeft leren kennen en dat hij verschillende vrienden heeft gemaakt, doet geen afbreuk aan de motivering in de beslissing en uiteenzetting supra.

Hij gaat er in zijn betoog aan voorbij dat rekening werd gehouden met het document dat hij voorlegde waaruit zou blijken dat hij veel verantwoordelijkheid heeft ten aanzien van zijn moeder en kleine broers en zussen, terwijl hij tegelijkertijd een aanvraag indiende voor een verblijf van 90 dagen, zijnde de maximumduur voor kort verblijf.

De vaststelling dat het doel en de omstandigheden van het voorgenomen verblijf niet werden aangetoond, volstaat om de bestreden beslissing te schragen naar recht.

Het feit dat verzoeker het niet eens is met de bestreden beslissing, impliceert niet dat ze genomen zou zijn op grond van een verkeerde voorstelling van feiten.

Bovendien betwist verzoeker niet dat hij geen bewijzen kon voorleggen van regelmatige inkomsten, waardoor het niet kennelijk onredelijk is vast te stellen dat hij onvoldoende aantoonde economische banden te hebben met zijn land van origine. Het betoog dat hij eigenaar is van een grond, wat in

tegenstelling tot wat verzoeker beweert, wel degelijk aangehaald werd in de bestreden beslissing, doet hieraan geen afbreuk.

Het is geenszins kennelijk onredelijk om gelet op het feit dat verzoeker geen regelmatige inkomsten kan voorleggen en hij onvoldoende zijn vaste socio- economische banden met zijn land van herkomst bewijst, geoordeeld wordt dat hij onvoldoende garanties biedt tot terugkeer.

Verzoeker toont niet aan welke elementen veronachtzaamd zouden zijn bij het nemen van de bestreden beslissing.

De uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Het begrip "afdoende" zoals vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. Een eenvoudige lezing van de bestreden beslissing leert dat het determinerende motief op grond waarvan de beslissing is genomen wordt aangegeven.

Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt de motivering van de bestreden beslissing hem niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht (cfr. R.v.St., nr. 105.103, 26 maart 2002).

De bestreden beslissing verwijst zowel naar de toepasselijke wettelijke bepaling als naar de feitelijkeheden die eraan ten grondslag liggen.

Verzoeker kent klaarblijkelijk de motieven van de bestreden beslissing, daar hij ze aanvecht in zijn verzoekschrift. Aan de formele motiveringsplicht werd derhalve voldaan.

"Overwegende dat, wat de ingeroepen schending van de motiveringsplicht betreft, de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen tot doel heeft betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft; dat uit het verzoekschrift blijkt dat de verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht in casu is bereikt; dat hetzelfde geldt voor de aangevoerde schending van artikel 62 van de Vreemdelingenwet; dat de verzoekende partij bijgevolg de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert, zodat dit onderdeel van het middel vanuit dit oogpunt wordt onderzocht;"

(R.v.St., arrest nr. 163.817 dd. 19 oktober 2006, Staatsraad Bamps, G/A 134.748/XIV-14.428)

Het enig middel is niet ernstig."

3.3.1. De uitdrukkelijke motiveringsplicht, vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de Vreemdelingenwet, heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen. *In casu* wordt in de motieven van de bestreden beslissing verwezen naar de toepasselijke rechtsregel, namelijk artikel 32 van de Visumcode. Tevens bevat de beslissing een motivering in feite, met name dat het visum wordt geweigerd omdat het doel en de omstandigheden van het voorgenomen verblijf onvoldoende zijn aangetoond nu de verzoeker "zich in een relatief recent tijdsbestek driemaal laat uitnodigen in de Schengenzone door drie verschillende vrouwen via visumaanvragen ingediend in drie verschillende Schengenstaten, waarbij deze aanvragen trouwens telkens werden geweigerd" en omdat het voornemen van de verzoeker om het grondgebied van de

lidstaat vóór het verstrijken van het visum te verlaten niet kon worden vastgesteld, wat omstandig wordt toegelicht.

Aldus kunnen de motieven die de bestreden beslissing onderbouwen op eenvoudige wijze in die beslissing worden gelezen zodat de verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en hierdoor tevens heeft kunnen nagaan of het zin heeft hiertegen de beroepsmogelijkheden aan te wenden waarover hij in rechte beschikt. De verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering hem niet in staat stelt te begrijpen op basis van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou voldaan zijn aan het doel van de formele motiveringsplicht. Uit de uiteenzetting van het middel blijkt dat de verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt.

Een schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van artikel 62 van de Vreemdelingenwet wordt niet aangetoond.

3.3.2. De verzoeker voert bijgevolg de schending van de materiële motiveringsplicht aan, zodat het middel vanuit dat oogpunt wordt onderzocht. De materiële motiveringsplicht houdt in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op deugdelijke motieven. Dit zijn motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking genomen kunnen worden (RvS 5 december 2011, nr. 216.669; RvS 20 september 2011, nr. 215.206; RvS 14 juli 2008, nr. 185.388). Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

De materiële motiveringsplicht wordt onderzocht in het licht van artikel 32 van de Visumcode, dat het volgende bepaalt:

“1. Onverminderd artikel 25, lid 1, wordt een visum geweigerd:

a) indien de aanvrager:

i) een vals, nagmaakt of vervalst reisdocument heeft overgelegd;

ii) het doel en de omstandigheden van het voorgenomen verblijf niet heeft aangetoond;

iii) niet heeft aangetoond over voldoende middelen van bestaan te beschikken, zowel voor de duur van het voorgenomen verblijf als voor zijn terugreis naar het land van herkomst of verblijf, of voor doorreis naar een derde land waar hij met zekerheid zal worden toegelaten, of in de mogelijkheid te verkeren deze middelen legaal te verkrijgen;

iv) in de lopende periode van 180 dagen reeds 90 dagen op het grondgebied van de lidstaten heeft verbleven op grond van een eenvormig visum of een visum met territoriaal beperkte geldigheid;

v) ter fine van weigering van toegang in het SIS gesignaleerd staat;

vi) wordt beschouwd als een bedreiging van de openbare orde, de binnenlandse veiligheid, de volksgezondheid als omschreven in artikel 2, lid 19, van de Schengengrenscore, of de internationale betrekkingen van één van de lidstaten, en met name of hij om dezelfde redenen met het oog op weigering van toegang gesignaleerd staat in de nationale databanken van de lidstaten;

vii) in voorkomend geval, niet heeft aangetoond te beschikken over een toereikende en geldige medische reisverzekering,

of

b) indien er redelijke twijfel bestaat over de echtheid van de door de aanvrager overgelegde bewijsstukken of over de geloofwaardigheid van de inhoud ervan, de betrouwbaarheid van de verklaringen van de aanvrager of zijn voornemen om het grondgebied van de lidstaten te verlaten vóór het verstrijken van de geldigheid van het aangevraagde visum.

(...)”

In een eerste onderdeel van het enig middel laat de verzoeker gelden dat in vergelijking met de eerdere weigeringsbeslissingen zijn (vriendschaps)relatie met mevrouw S. niet meer betwist wordt, doch dat er twijfels blijven bestaan omtrent zijn ware intenties omwille van verschillende eerder door hem ingediende visumaanvragen. Hij herinnert eraan dat een eerdere weigering van een visum niet *a priori* een weigering van een nieuwe aanvraag met zich meebrengt en dat een nieuwe aanvraag moet worden onderzocht aan de hand van alle beschikbare informatie.

Er wordt evenwel op gewezen dat de visumaanvraag niet louter wordt geweigerd omdat er een eerdere weigering is geweest, doch omdat de verzoeker *“zich in een relatief recent tijdsbestek driemaal laat uitnodigen in de Schengenzone door drie verschillende vrouwen via visumaanvragen ingediend in drie verschillende Schengenstaten, waarbij deze aanvragen trouwens telkens werden geweigerd”*. Uit deze overweging blijkt dat het niet zozeer de eerdere weigeringen op zich zijn die de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris hebben doen twifelen aan de werkelijke intenties van de verzoeker, doch wel het feit dat de verzoeker zich na een weigering telkens laat uitnodigen door een andere vrouw in een ander land. Deze vaststelling vindt steun in het administratief dossier en worden door de verzoeker niet betwist. Uit een negatief advies dat door de Belgische ambassade van Dar es Salaam aan de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris werd overgemaakt, blijkt dat de verzoeker ook al een Franse vrouw en een Spaanse vrouw trachtte te bezoeken, doch dat de visumaanvragen door respectievelijk Frankrijk en Spanje geweigerd werden. Het komt de Raad niet kennelijk onredelijk voor dat de gemachtigde op basis van deze gegevens twijfels uit omtrent de werkelijke intenties van de verzoeker en om deze reden heeft geoordeeld dat het doel en de omstandigheden van het voorgenomen verblijf onvoldoende zijn aangetoond.

De verzoeker laat nog gelden dat de door de verwerende partij gegeven informatie met betrekking tot de eerdere visumaanvragen onvolledig zijn, nu de eerdere visumaanvragen geweigerd werden om andere redenen dan dewelke verbonden zijn aan het doel van zijn voorgenomen verblijf. Hij wijst erop dat hij de laatste jaren veel reizigers heeft ontmoet waarvan enkelen naaste vrienden zijn geworden, waaronder een Frans koppel en een Spaanse familie, die wilden dat hij hen in Europa komt bezoeken, en dat de eerste visumaanvraag geweigerd werd omdat de originele documenten niet bij de aanvraag gevoegd waren en de tweede omdat de banden met zijn land van herkomst niet voldoende werden aangetoond. Uit de motieven van de bestreden beslissing blijkt evenwel niet dat de weigeringsmotieven bij de eerdere visumweigeringen een rol hebben gespeeld bij het nemen van de beslissing om thans aan de verzoeker een visum te weigeren. Het is daarentegen het feit dat de verzoeker *“zich in een relatief recent tijdsbestek driemaal laat uitnodigen in de Schengenzone door drie verschillende vrouwen via visumaanvragen ingediend in drie verschillende Schengenstaten”* dat de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris heeft doen twifelen aan zijn werkelijke intenties. De omstandigheid dat de weigeringsbeslissingen van Frankrijk en Spanje zich niet in het administratief dossier bevinden en dat de Raad deze motieven niet kan nagaan, doet dan ook niet ter zake. Het volstaat te dezen immers dat de verzoeker erkent dat hij zich in een relatief kort tijdsbestek door drie verschillende vrouwen heeft laten uitnodigen voor een verblijf in Europa.

Aldus maakt de verzoeker niet aannemelijk dat de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris op grond van onjuiste feitelijke gegevens of op kennelijk onredelijke wijze heeft geoordeeld dat het doel en de omstandigheden van het voorgenomen verblijf onvoldoende zijn aangetoond.

In casu is de bestreden beslissing gestoeld op twee afzonderlijke motieven die elk op zich de beslissing kunnen verantwoorden, met name 1) dat het doel en de omstandigheden van het voorgenomen verblijf onvoldoende zijn aangetoond (cf. artikel 32.1, a), ii), van de Visumcode) en 2) dat het voornemen van de verzoeker om het grondgebied van de lidstaat vóór het verstrijken van het visum te verlaten niet kon worden vastgesteld (cf. artikel 32.1, b), van de Visumcode). Elk van deze motieven volstaat op zichzelf om de bestreden beslissing te schragen. Uit hetgeen hiervoor werd uiteengezet blijkt dat de verzoeker er niet in geslaagd is om het eerste motief te weerleggen. Bijgevolg heeft de verzoeker, daargelaten de vraag of er al dan niet voldoende gegevens waren om te twifelen aan zijn voornemen om België vóór het verstrijken van het visum te verlaten, geen belang bij zijn in het tweede middelonderdeel geuite kritiek op het tweede motief van de bestreden beslissing. De eventuele gegrondheid van deze grief kan immers niet tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing leiden.

Een schending van artikel 32 van de Visumcode kan niet worden aangenomen.

Uit het voorgaande blijkt dat de verzoeker niet aannemelijk maakt dat de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris op basis van een niet correcte feitenvinding of op kennelijk onredelijke wijze tot de bestreden beslissing is gekomen. De schending van de materiële motiveringsplicht, in het licht van artikel 32 van de Visumcode, kan niet worden aangenomen. Een manifeste appreciatiefout wordt evenmin aangetoond.

3.3.3. Het enig middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

4. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel.

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twee maart tweeduizend zeventien door:

dhr. D. DE BRUYN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

D. DE BRUYN